

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.III.10.034/2019/3.

A tanács tagjai: . Zánthy János
a tanács elnöke
. Magyarfalvi Katalin
előadó bíró
. Farkas Katalin
bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Járóka Léda ügyvéd

Az alperes: ONYF Nyugdíjfolyósító Igazgatósága

Az alperes képviselője: ... kamarai jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 78.M.350/2018/10.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 78.M.350/2018/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

- [1] A felperes 2015. február 12-én - a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (Khtv.) alapján - átmeneti bányászjáradék iránti igénybejelentést terjesztett elő. Az elsőfokú társadalombiztosítási szerv felperes jogosultságát a Khtv. 7. § (1) bekezdés d) és f) pontja, a bányásznyugdíjról szóló 150/1991. (XII.4.) Korm. rendelet (Kr.) 1/A. § (1) és (4) bekezdése és a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (Btv.) 49/B. § (1) bekezdése alkalmazásával vizsgálta, a kérelmet a 2015. szeptember 7-én kelt határozatával azért utasította el, mert a felperes „a bányásznyugdíjra jogosultsághoz szükséges igazolást nem szerezte meg”. A határozatban rögzítette azt is, hogy a felperes az 1991. május 8. és 2015. február 11. közötti időszakban 19 év 83 nap szolgálati

időt, 3 év karkedvezményt szerzett, a fenti időszakban - a jogosultság szempontjából - összesen 4698 nap föld alatti műszakszámot teljesített. A felperes 2007. június 14-től 2011. december 31-ig Romániában rokkantsági nyugdíjban részesült, ezért, tekintve, hogy a felperes a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 4. § f) pont 2. alpontja alapján Magyarországon saját jogú nyugdíjasnak minősült, elismerhető szolgálati időt nem szerzett. A Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a felperesnek a legalább 5000 föld alatti műszakszámot olyan időszakban kellett teljesítenie, ami a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) szerint szolgálati időnek ismerhető el. A 2012. július 6-án kelt korábbi, szolgálati időt megállapító társadalombiztosítási határozatban 2010. augusztus 31-ig elismert 4018 föld alatti műszakszám - a Tny. 95. § (8) bekezdése értelmében - nem módosítható, a 2010. szeptember 1-től 2011. december 31-ig terjedő időben szerzett 320 föld alatti műszakszám a jogosultsági időhöz nem vehető figyelembe.

- [2] A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot - a Tny. 37. § (1) bekezdése, 22/A. § (2) bekezdése, 95. § (8) bekezdése, a Tbj. 2007-2011 között hatályos 25. §-a, 4. § f) pontja, a 2012. január 1-től hatályos 4. § f) pontja és a Btv. 49/B. § (1) bekezdése alkalmazásával - helybenhagyta. A határozat indokolása szerint a felperes 2007. június 14-től 2011. december 31-ig Romániából rokkantsági nyugdíjban részesült, ezért - a Tbj. rendelkezései szerint - ezen időszakban saját jogú nyugdíjasnak minősül, így Magyarországon szolgálati időt nem szerezhethet. A másodfokú szerv nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy a romániai biztosító 2011. november és decemberben részére csak 35 havi ellátásnak megfelelő összeget utalt át, mivel a saját jogú nyugdíjas minőséget nem befolyásolja az, ha a külföldi szerv a kifizetést csak késve vagy alacsonyabb összegben teljesíti. Az elsőfokú szerv a föld alatti műszakszámot helyesen határozta meg, mivel a 2007. június 14. és 2011. december 31. között a felperes Magyarországon nem szerzett szolgálati időt, erre az időszakra műszakszámot sem lehetett figyelembe venni. A korábbi jogerős határozattal megállapított szolgálati idő tartamát a Tny. 95. § (8) bekezdésére tekintettel nem csökkentették, mert a határozat az ügyfél terhére nem módosítható, ezért a 2007. június 14. és 2010. augusztus 31. közötti időszakban elismert műszakszám levonásáról sem intézkedtek. A felperes átmeneti bányászjáradékra azért nem jogosult, mert nem szerezte meg a törvényben előírt műszakszámot és nem szerezte meg az ott előírt szolgálati időt.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [3] A felperes keresetében a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálatát azért kérte, mert az átmeneti bányászjáradék megállapítására irányuló igényéről a másodfokú szerv döntött, ezzel

- megsértve a Tny. 37. § (1) bekezdését, 102/A. § (1) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (1) bekezdését, 4. § (1) bekezdését és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdését - elvonta a közigazgatási eljárásban őt megillető jogorvoslati jogot. A felperes a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 1408/71/EGK rendelet (EGKr.) 38-40. cikke és 81. cikke felhívásával hivatkozott arra, hogy Romániában nem igényelt rokkantsági nyugdíjat, Magyarországon előterjesztett igénybejelentését szükségtelenül küldték meg a román társadalombiztosítási szervnek, a Romániában indult eljárásban az anyanyelvét nem használhatta, jogairól nem tájékoztatták, a magyar szerveken keresztül történő kapcsolattartás nem valósult meg, az ellátást a román szerv csak 2011-ben, visszamenőlegesen állapította meg. Hivatkozott arra, hogy a Tny. 2011. január 1-től hatályos 22/A. §-át visszamenőleg alkalmazni jogszerűen nem lehetett, a Tny. 102/A. § (1) bekezdése, 37. § (1) bekezdése, 22/A. §-a és 42. §-a alapján állította, hogy igénye elbírálása során a 2011-ben teljesített műszakjait és szolgálati idejét is figyelembe kellett volna venni.

- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte határozata ténybeli és jogi indokai fenntartásával. Hivatkozott arra, hogy a felperes által igényelt átmeneti bányászjáradékra való jogosultság hiányában vizsgálta más ellátásokra való jogosultságát is. A jogelőd szerv az EGKr. végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló 574/72/EGK rendelet (Vhr.) 36. cikk (4) bekezdése alkalmazásával helyesen járt el, amikor a felperes rokkantsági nyugdíj igénybejelentését továbbította a román szervnek, a rokkantsági nyugdíj tárgyában hozott jogerős határozatok (a rokkantsági nyugdíjat elutasító magyar és az azt megállapító román határozat) jogszerűsége a jelen perben nem vitatható. A föld alatti műszakszám és a szolgálati idő nem azonos fogalmak, más tagállamban szerzett biztosítási idő elismerését az irányadó, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet (Rendelet) 51. cikke csak akkor engedi, ha az elbíráló államban van olyan különleges rendszer, ami ezt lehetővé teszi, a magyar jogrend azonban ilyen különleges rendszert nem ismer.

Az elsőfokú ítélet

- [5] A munkaügyi bíróság a keresetet a 40.M.781/2016/13. számú ítéletével - a Tny. 18. § (1) bekezdés g) pontja, 95. § (8) bekezdése, a Khtv. 2. § (2) bekezdése, 7. § (1) bekezdés c)-d) és f) pontja, a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a)-d) pontja, a Tbj. 4. § f) pontja, 5. §-a és a Vhr. 36. cikk (4) bekezdése alkalmazásával - elutasította.
- [6] A Kúria a jogerős ítéletet az Mfv.III.10.057/2017/7. számú

végzéssel hatályon kívül helyezte és a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

- [7] Megállapította, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban - a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjára, a Tbj. 4. § f) pont 2. pontjára és a Tny. 95. § (8) bekezdésére utalással, a felperes által 1991. május 8. és 2015. február 11. között, a határozatban dátumszerűen megjelölt időszakokban teljesített földalatti műszakszámok (összesen 4698 műszak) feltüntetésével - vizsgálta a felperes átmeneti bányászjáradékra való jogosultságát is. Az elsőfokú szerv a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont ab) pontjában előírt feltétel fennállását azért nem tartotta megállapíthatónak, mert a rendelkezés alapján az 5000 földalatti műszakszámot szolgálati időnek minősülő időszakban kell teljesíteni, a műszakszámba azonban a felperes által 2010. szeptember 1. és 2011. december 31. között, a korábbi szolgálati idő megállapítást tartalmazó határozattal nem érintett időszakban teljesített 320 földalatti műszak nem számítható be, mert arra - a saját jogú nyugellátás igénybevétele miatt - szolgálati időnek nem minősülő időszakban került sor. A fentiekre tekintettel a felperes az átmeneti bányászjáradék iránti igény elbírálásának elmaradását, ezzel összefüggésben a Ket. és az Alaptörvény rendelkezései megsértését alaptalanul kifogásolta, az elsőfokú szerv az „Igénybejelentés a 2011. évi CLXVII. törvény alapján” címmel rendszeresített formanyomtatványon benyújtott kérelem elbírálása során, függetlenül attól, hogy a határozat rendelkező része csak a korhatár előtti ellátás megállapítása iránti kérelem elutasítását tartalmazza, a felperes által - az igénybejelentés típusa megjelölésére vonatkozó felhívás alapján - megjelölt átmeneti bányászjáradék ellátás feltételeinek fennállásáról is állást foglalt. A munkaügyi bíróság a fentiektől eltérő indokok alapján ugyan, de végső soron helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes jogorvoslati joga elvonásával járó eljárási szabálysértés a közigazgatási eljárásban nem történt.
- [8] A Kúria - részben eltérő indokok alapján - osztotta a munkaügyi bíróság azon álláspontját is, hogy a felperes által kifogásolt eljárási cselekményekkel, illetve mulasztásokkal (igénybejelentés továbbküldése, összefoglaló „határozat” megküldésének elmaradása) a határozatok hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra való kötelezésére alapot adó lényeges eljárási szabálysértés nem volt alátámasztható. A felperes a magyar szerv 2007. július 26-án kelt, a rokkantsági nyugellátás iránti igényét elutasító határozat 4. oldal utolsó bekezdésében foglalt tájékoztatás alapján már 2007-től tudomással bírt arról, hogy az alperes jogelődje az igénybejelentését a határozatban megnevezett illetékes szervnek az ott megjelölt címre továbbította. A felperes a román szerv 2011. szeptember 7-én kelt, részére 2007. június 14-től - a magyarországi és romániai szolgálati ideje figyelembe vételével - rokkantsági nyugdíjat megállapító határozattal, és az ellátás 2010. december 1-től történő emeléséről szóló határozattal szemben jogorvoslattal

nem élt, a határozatok a fellebbezés lehetőségét, határidejét, illetve hogy a határozatok a közléstől számított 45 napon belül az igénylő kérésére hatálytalaníthatók, tartalmazták. Arra vonatkozó adat, hogy a felperes a román szerv határozatai ellen jogorvoslattal élt volna, az ellátás megállapítását, folyósítását ellenezte, a kifizetések teljesítését kifogásolta volna, a közigazgatási és a peres eljárásban sem merült fel. Az alperesnek - a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételek tisztázása érdekében - a Tbj. f) pont 2. pontja alapján vizsgálnia kellett azt, hogy a felperes rokkantsági nyugdíjban részesülő személynek minősül-e, ennek során helytállóan tulajdonított jelentőséget a tényleges folyósítás, illetve kifizetés megtörténtének. A rokkantsági nyugdíjigényt elutasító magyar és az ellátást megállapító román határozat megküldésének elmulasztásával - ahogyan arra a perben az alperes is utalt - a korábbi, rokkantsági nyugdíj ügyben indult eljárás, nem pedig a jelen igény elbírálása tárgyában lefolytatott eljárás szabálytalansága támasztható alá; a jelen, magyar szerv által hozott határozat jogszabálysértő volta a román szerv eljárási szabályszegéseivel szintén sem támasztható alá. A fentiek alapján a felperes megalapozatlanul hivatkozott felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a Vhr. 48. cikk (1) bekezdése alperes általi megsértése, az ellátások tárgyában hozott, jogorvoslati tájékoztatást tartalmazó határozatok és az érintett személy anyanyelvén kiállított ún. összefoglaló nyilatkozat megküldésének elmaradása miatt, ezzel összefüggésben a román határozattal szembeni fellebbezési joga megnyílása hiányában az eljárás megismétlése indokolt, illetve hogy az igényelt ellátásra jogosult.

- [9] A Kúria megállapította azt is, hogy a bíróság vizsgálta, hogy a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) pontjaiban írt feltételek teljesüléséről a társadalombiztosítási szervek helytállóan döntöttek-e, ítéletében azonban a határozatok alapjául szolgáló jogszabályok alkalmazásával és értelmezésével kapcsolatban felmerült vitás kérdésekben teljes körűen nem foglalt állást. Arról, hogy szolgálati időnek az 1997. december 31. napját követő idők esetében milyen időszakok minősülnek a Tny. 37. § (1) bekezdése rendelkezik: a Tbj-ben biztosítottaknak minősülő személy biztosítással járó jogviszonyának 1997. december 31. napját követő időtartamát rendeli szolgálati időként elismerni, ha erre az időszakra az előírt nyugdíjjárulékot levonták, illetve megfizették. A Tbj. alapján biztosítottaknak minősülő személyeket a Tbj. III. fejezet „A társadalombiztosítás ellátásai és az ellátásra jogosultak” cím, „A biztosítottak” alcím alatti rendelkezései alkalmazásával kell meghatározni, az 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkaviszonyban álló személyek biztosítottaknak minősülnek. A Tbj. szerint a biztosítottak a társadalombiztosítás valamennyi ellátására, vagyis a 14. § (2) és (3) bekezdésében felsorolt egészségbiztosítási és nyugdíjbiztosítási ellátásokra jogosultságot szerezhetnek, míg azok a személyek, akik az 5. § (1) bekezdés a)

pontjában meghatározott (illetve a törvényben felsorolt más) jogviszonyokban állnak és egyidejűleg saját jogú nyugdíjasok, az egészségbiztosítási ellátások körébe tartozó baleseti ellátásra és egészségügyi szolgáltatásra válhatnak jogosulttá [6. § (1)-(2) bekezdés]. A munkaügyi bíróság a Tny. - jogerős ítéletben fel nem hívott, az ítélet indokolásából kitűnően azonban alkalmazott - 37. § (1) bekezdése alapján helyesen vizsgálta, hogy a felperes a beszámítani kért műszakokat biztosítással járó jogviszony keretében teljesítette-e, azt a kérdést azonban, hogy a felperes a műszakokat szolgálati időként figyelembe vehető időszakban [Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont] teljesítette-e - a jogerős ítéletben foglalt értelmezéssel szemben - kizárólag a Tbj. 4. § f) pontja és 5. §-a alkalmazásával nem lehet eldönteni. Ezen kérdés eldöntése szempontjából nem annak van ugyanis jelentősége, hogy a Tbj. 5. § (1) bekezdésének felsorolása tartalmazza-e a saját jogú nyugdíjasokat, ilyen szabályozási megoldást a törvényhozó a jelen ügyben irányadó időszakban, de a Tny. és a Tbj. előtt hatályban volt társadalombiztosítási jogszabályokban sem alkalmazott; ugyanakkor nem helytálló az az értelmezés sem, amely szerint a Tbj. 5. § (1) bekezdés a) pontja alá eső munkaviszony keretében történő munkavégzés önmagában, függetlenül attól, hogy azt az érintett személyek saját jogú nyugdíjasként teljesítik-e, szolgálati időre jogosít.

- [10] A Kúria a jogerős ítéletet azért helyezte hatályon kívül, mert a munkaügyi bíróság - megszegve a Pp. 221. § (1) bekezdését - a felperes keresetében megjelölt, a jogerős határozat alapjául szolgáló jogszabályok, nevezetesen a Tny. 22/A. § (2) bekezdése, 42. §-a és 102/A. § (1) bekezdése megsértését, az ezekkel összefüggésben előadott kifogásokat, valamint az alperes ellenkérelmében felhozott, a saját jogú nyugdíjasok szolgálati ideje elismerésével, nyugdíjjárulék fizetése szabályozásának alakulásával kapcsolatos érveket nem vizsgálta, ítéletében nem adott számot arról, hogy a keresetet a fenti körben miért tartja megalapozatlannak. A Kúria a jogerős ítélet ezen lényegesnek minősülő hiányosságait nem pótolhatta (Mfv.III.10.407/2015/5., Mfv.III.10.158/2016/9., stb.), mert az elsőfokú bíróságnak az alkalmazott, illetve az - indokok megjelölése nélkül - mellőzött jogszabályok ügyre vonatkoztatott értelmezésével kapcsolatos jogalkalmazói feladatai átvétele, a több jogszabályi rendelkezés alkalmazhatóságáról, illetve helyes alkalmazásáról való döntéshozatal a felek jogorvoslathoz való joga elvonását eredményezné.
- [11] A munkaügyi bíróság a felperes keresetét a megismételt eljárásban hozott 78.M.350/2018/10. számú ítéletével - a Tny. 18. § (1) bekezdés g) pontja, 22/A. § (2) bekezdése, 102/A. § (1) bekezdése, 37. § (1) bekezdése, 42. § (1)-(2) bekezdése, a Tbj. 4. § f) pontja, 5. § (1)-(3) bekezdése, 6. § (1)-(2) bekezdése, a Khtv. 2. § (2) bekezdése, 7. § (1) bekezdése, a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a)-d) pontja alkalmazásával, részben a megelőző eljárásban

kifejtett, részben a Kúria végzésében foglalt, valamint az alábbi indokok alapján - elutasította.

- [12] Megállapította, hogy a felperes rokkantsági nyugdíj iránti igénybejelentését a magyar társadalombiztosítási szerv 2007-ben a Vhr. 36. cikk (4) bekezdése alapján köteles volt továbbítani a román szervhez. Ez alól egy esetben lett volna kivétel, ha a felperes kéri a továbbítás mellőzését, amely lehetőségre az alperes kifejezetten felhívta a figyelmét. Az EGK rendeletek a jelen perben felülvizsgált határozatok alapjául szolgáló igénybejelentéskor már nem voltak hatályban; a Romániában rokkantsági nyugdíjat megállapító határozatokkal kapcsolatos azon felperesi hivatkozás, hogy a román nyelvet nem ismeri, azért nem volt figyelembe vehető, mert a per tárgyát kizárólag a fenti határozat képezte. A munkaügyi bíróság kiemelte, hogy a Kúria a végzésében osztotta azon, a korábbi eljárásban is irányadó álláspontját, hogy az alperes részéről lényeges eljárási szabálysértés elkövetése a felperes által megjelölt, az igénybejelentés továbbküldésével, az összefoglaló „határozat” megküldésével kapcsolatos kifogásokkal nem volt alátámasztható. A felperes jogorvoslattel a román szerv rokkantsági nyugdíjat megállapító és annak emeléséről rendelkező határozatokkal szemben sem élt; az alperesnek vizsgálnia kellett, hogy a felperes rokkantsági nyugdíjban részesülő személynek minősül-e, ennek során helytállóan tulajdonított jelentőséget a rokkantsági nyugdíj tényleges folyósítása, illetve kifizetése megtörténtének.
- [13] A rokkantsági nyugdíj igényt elutasító magyar és az ellátást megállapító román határozatok megküldésének elmulasztásával a korábbi rokkantsági nyugdíj ügyben indult, nem pedig a jelen igény elbírálása tárgyában folyamatban volt eljárás szabálytalansága támasztható alá. A Vhr. 48. cikk (1) bekezdése nem sérült, a megelőző eljárásban helyesen került vizsgálatra, hogy a Btv. 49/B. § (1) bekezdés a) pont, aa) és ab) alpontjaiban írt feltételekről a társadalombiztosítási szervek helytállóan döntöttek-e.
- [14] A bíróság - a Tbj. 4. § f) pontja, 5. §-a és a Tny. 22/A. §-a értelmezésével - rögzítette, hogy a jogszabály a szolgálati idő szerzését saját jogú, nem pedig öregségi nyugdíj folyósítása esetén zárja ki. 2012. január 1. előtt a rokkantsági nyugdíj a saját jogú nyugdíj egyik formája volt, 2011-ben rokkantsági nyugdíj folyósítása esetén szolgálati idő nem volt szerzhető. Szolgálati idő szerzésének feltétele a biztosítással járó jogviszony és a nyugdíjjárulék levonása, ezen, konjunktív feltételek bármelyike hiányában szolgálati idő nem szerzhető. A felperes 2010. szeptember 1. és december 31. között 67, 2011-ben 253, összesen 320 műszakot teljesített, a 2011-ben teljesített műszakok, amelyeket saját jogú nyugellátásra jogosultként teljesített, nem számíthatók be, mivel azokat szolgálati időnek nem minősülő időben teljesítette. A felperes 1991. május 8. és 2015. február 11. között 4765 műszakot teljesített, annak alapján átmeneti bányászjáradékra nem jogosult. A felperes 2007. június 14-től 2011. december 31-ig

Romániában rokkantsági nyugdíjban részesült, a 2011. január 1. és december 31. közötti időszakban erre tekintettel szolgálati időt nem szerzett, emiatt a műszakszámait sem lehetett figyelembe venni. A határozatok nem ellentétesek a Tny. 37. § (1) bekezdése, 42. §-a, 102/A. § (1) bekezdése, a Tbj. 4. § f) pontja, 5. §-a és 25. §-a rendelkezéseivel sem, ezért - jogszabálysértés felperes általi bizonyítása hiányában - a kereset elutasításának volt helye

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [15] A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését, a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát és az alperes költségeiben való marasztalását kérte a Pp. 339. § (1) bekezdése és 339/A. §-a megsértésére hivatkozva.
- [16] A felperes röviden összefoglalta ügye előzményeit, kiemelve, hogy a munkaügyi bíróság szerint a 2011-ben általa teljesített műszakok azért nem számíthatók be a jogosultság vizsgálatakor figyelembe veendő műszakszámokba, mert saját jogú nyugdíjasként a Tbj. 5. §-a értelmében nem minősült biztosítottnak, másrészt mert a Tny. 2011. január 1-től hatályos 22/A. § (2) bekezdése szerint saját jogú nyugdíjasként annak ellenére nem szerezhette szolgálati időt, hogy a nyugellátása mellett kereső tevékenységet folytatott. Utalt a Kúria jelen ügyben korábban hozott végzése [27] és [30] bekezdéseiben foglaltakra, ezzel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a közösségi, illetve uniós joggal a Kúria jogalkalmazása sem lehet ellentétes.
- [17] A felperes előadta, hogy a társadalombiztosítási szervek határozataikat a meghozatalukkor arra a téves feltételezésre alapították, hogy a felperes 2007. június 14. és 2011. december 31. között rokkantsági nyugdíjasnak minősült, ezt azonban egyetlen jogerős döntés sem támasztotta alá. Az EGKr. és a Vhr. a romániai rokkantsági nyugdíj iránti eljárás idején hatályban voltak, közvetlen hatállyal bírnak, azokra a felperes a jelen eljárásban is közvetlenül hivatkozhat. A Vhr. 48. cikk (1)-(2) bekezdése konkrétan rendelkezik arról, hogy a fellebbezési határidő mikortól számítandó, ennek figyelmen kívül hagyása jogellenes. A Vhr.-t ugyan 2010. május 1-től felváltotta a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó 987/2009/EK rendelet, amely az összefoglaló határozat jogintézményhez fenntartotta. A felperes esetében azonban, mivel a kérelmét 2007-ben nyújtotta be, még az EGKr.-t kellett alkalmazni.
- [18] A felperes hangsúlyozta, hogy a jelen eljárásban nem a 2007-ben indult eljárásban hozott társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálatát kérte, hanem a 2015. évi kérelmére hozott határozatok jogszerűségét vitatja amiatt, mert jogerős határozattal alá nem támasztott rokkantsági státuszát a hatóságok és a munkaügyi bíróság is tényként kezeli. A felperes igényét nem jogerős határozatra hivatkozva elutasítani akkor sem lehet, ha a

fellebbezési jogot megnyitó összefoglaló nyilatkozat megküldésének hiánya a Kúria szerint nem minősül lényeges eljárási szabálysértésnek. A felperes összefoglaló határozat hiányában nem kerül abba a helyzetbe, hogy fellebbezést terjesszen elő, amíg a 2007. évi eljárás nem válik jogerősen lezárttá, a társadalombiztosítási szervek nem jogerős határozatra nem alapíthatják döntésüket.

- [19] A fentiek alapján a felperest a 2007. június 14. és 2011. december 31. közötti időszakban nem lehetett saját jogú nyugdíjasnak tekinteni, ezért a kérelmének, figyelemmel arra, hogy műszakszáma a 2011. évben teljesítettek figyelembe vételével meghaladta az 5000-et, helyt kellett volna adni. A Tny. 37. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a Tbj.-ben biztosítotttnak minősülő személy biztosítással járó jogviszonyának 1997. december 31-ét követő időtartama szolgálati idő, ha erre az időszakra a nyugdíjjárulékot a biztosítottól levonták, illetve megfizették, a felperes esetében pedig nem vitatott, hogy a járulékfizetés megtörtént és hogy biztosítással járó jogviszony (munkaviszony) keretében végzett munkát.
- [20] A fentiek alapján a felperes állította, hogy az alperes megsértette a Btv. 49/B. § (1) bekezdését, a Tny. 64. § (2) bekezdését, 69. § (1) bekezdését, 37. § (1) bekezdését és a Ket. 1. § (1) bekezdését, a munkaügyi bíróság pedig a Pp. 339. § (1) bekezdését és 339/A. §-át azzal, hogy a fenti jogszabálysértéseket figyelmen kívül hagyta. A 2015-ben benyújtott kérelem elbírálásakor a felperes rokkant nyugdíjas státusza jogerős határozat hiányában még nem volt tényként kezelhető, az viszont tény, hogy ha a felperes 2011. évi műszakszámait be kell számítani, úgy teljesültek a Btv. 49/B. § (1) bekezdésében foglalt feltételek.
- [21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [22] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [23] A Kúria az Mfv.III.10.057/2017/7. számú végzésében - a korábban ismertetettek szerint - állást foglalt a Tny. 37. § (1) bekezdésének jelen ügyre vonatkoztatott alkalmazásáról és arról is, hogy a felperes által hivatkozott eljárási szabályszegések befolyásolták-e a jogosultság megítélését. A Kúria a 2015-ben előterjesztett ellátás iránti kérelmet elutasító határozat jogellenességét sem a döntés alapjául vett tények, sem az eljárási szabálysértések körében nem tartotta alátámaszthatónak azzal, hogy összefoglaló nyilatkozat nem került kiadásra. Korábbi indokait a Kúria megismételni nem kívánja, a kifejtetteket a jelen felülvizsgálati kérelemben felhozott érvek alapján a következőkkel egészíti ki.
- [24] A Vhr. „Az intézmények határozatainak közlése az igénylővel” cím alatti 48. cikk (1)-(2) bekezdése szerint „[a]z egyes érintett intézmények által hozott végleges határozatokat továbbítani kell a

vizsgáló intézménynek. Az érintett jogszabályokban előírt fellebbezési módokat és határidőket minden egyes határozatban meg kell jelölni. A vizsgáló intézmény az összes ilyen határozat beérkezése után az igénylőt az anyanyelvén kiállított összefoglaló nyilatkozattal értesíti a határozatról, amelyhez csatolja az említett határozatokat. A fellebbezési határidő csak attól az időponttól veszi kezdetét, amikor az igénylő az összefoglaló nyilatkozatot kézhez kapja. Az (1) bekezdésben előírt összefoglaló nyilatkozatnak az igénylő részére történő kézbesítésével egyidejűleg a vizsgáló intézmény annak egy-egy példányát valamennyi érintett intézménynek megküldi, csatolva hozzá a többi intézmény határozatának egy-egy példányát.

- [25] A Vhr. 48. cikke a vizsgáló intézmény számára az érintett - két vagy több - intézmény által hozott végleges, vagyis jogerőssé vált határozatok megküldésének kötelezettségét írja elő. A vizsgáló intézmény által megküldendő határozatokon a kizárólag a nemzeti jog szabályai alapján meghozott és azok előírásainak megfelelően jogerőre emelkedett határozatokat kell érteni. Ezen, a vizsgáló intézmény által az EGKr.-re alapított ellátási igényeket elbíráló határozatok mellékleteként megküldendő határozatok jogerőre emelkedése nem függ az összefoglaló nyilatkozat közzétételétől, a Vhr. 48. § (1) bekezdése a vizsgáló intézmény saját határozatával szembeni fellebbezési határidő kezdetéről rendelkezik.
- [26] A Tbj. 4. § f) pont 2. alpontja szerint saját jogú nyugdíjasnak minősül, aki a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról és annak végrehajtásáról szóló uniós rendeletek, illetve az EGT-állam jogszabályai alkalmazásával saját jogú öregségi nyugdíjban részesül. A perben nem volt vitatott, hogy felperes 2007. június 14-től 2011. december 31-ig Romániában rokkantsági nyugdíjban részesült. Az ellátásban való részesülés - függetlenül a román társadalombiztosítási határozat jogerejével kapcsolatban előadottaktól - önmagában megalapozza, hogy az érintett időszak alatt felperes a Tbj. alkalmazásában saját jogú nyugdíjasnak minősült, így szolgálati időt nem szerezhett [Tny. 22/A. § (1) bek.].
- [27] A fentiek alapján a felperes megalapozatlanul hivatkozott a Pp. 339. § (1) bekezdése és 339/A. §-a megsértésére amiatt, hogy részére rokkantsági nyugdíjat megállapító határozat jogerőre emelkedése hiányában nem volt saját jogú nyugellátásban részesülő személynek tekinthető.
- [28] A Kúria számos határozatában (BH 1996.372.; KGD 2000.149., Mfv.III.10.583/2014/4., Mfv.III.10.305/2017/4., stb.) rámutatott arra, hogy a felülvizsgálati kérelem önálló jogorvoslat, eljárása során a Kúria az ítélet törvényességét, ennek keretében - a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglalt korlátok között - azt vizsgálja, hogy a bíróság az anyagi és eljárásjogi szabályok betartásával hozta-e meg a határozatát. A felülvizsgálatnak, mint rendkívüli perorvoslatnak csak olyan téves jogi álláspont vagy mulasztás szolgálhat alapjául, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per

tárgya volt. A felülvizsgálati kérelemből egyértelműen ki kell tűnnie annak, hogy a fél a jogerős ítéletet mely jogszabályok megsértésével összefüggésben kéri felülvizsgálni és a kérelemben összefüggést kell teremteni a jogerős ítélettel szemben felhozott kifogások és a konkrétan megjelölt jogszabályhelyek között [1/2016. (II. 15.) PK vélemény].

- [29] A felperes felülvizsgálati kérelmében a Btv. 49/B. § (1) bekezdése, a Tny. 64. § (2) bekezdése, 69. § (1) bekezdése és a Ket. 1. § (1) bekezdése alperes általi megsértését kifogásolta. A jogerős ítélettel szemben e jogszabályok alapján kifogásokat nem fogalmazott meg, a fenti szabályok közül keresetében is kizárólag a Ket. 1. § (1) bekezdése alperes általi megsértésére hivatkozott. Ebben a körben a jogerős ítélet felülvizsgálatára - a fent kifejtettek alapján - nem volt lehetőség.
- [30] Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgált körben nem jogszabálysértő, ezért azt - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [31] Az alperes a felülvizsgálati eljárásban költségigényt nem érvényesített, ezért a Kúria e tárgyban - a Pp. 275. § (2) bekezdése alkalmazásával - mellőzte a határozathozatalt.
- [32] A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Khtv. 2. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Tny. 81. §-a alkalmazásával határozott.
- [33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2019. december 4.

. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő